

MOZGÁSSZÍNHÁZ

TURBULY LILLA: HANGOK FOLYÓJA

SUTRA – ARTUS SZÚTRÁK – JEGYZET

Talán véletlen, mert az alkotók egyáltalán nem gondoltak rá, talán nem, hogy a *SUTRA* folyamatosan Tóth Krisztina-verseket juttatott eszembe. Ezért e jegyzet egyes bekezdései elé tőle választottam idézeteket, ahogy a címet is.

SUTRA – ARTUS SZÚTRÁK – JEGYZET

Talán véletlen, mert az alkotók egyáltalán nem gondoltak rá, talán nem, hogy a *SUTRA* folyamatosan Tóth Krisztina-verseket juttatott eszembe. Ezért e jegyzet egyes bekezdései elé tőle választottam idézeteket, ahogy a címet is.

Nem láttam az Artus közel egy évvel ezelőtt, 2014 áprilisában, a debreceni MODEM ultramodern tereiben tartott „tárlatvezetését”, de olvasva róla úgy tűnik, hogy a mostani bemutató azonos és eltérő jeleneteket egyaránt tartalmaz, és változott a korábban meglévő etűdök sorrendje is. Fontos különbség az is, hogy más a helyszín: az Artus Stúdió eredendően ipari terei kiterjedésükben ugyan hasonlóan nagyszabásúak, hangulatuk azonban egészen más: egyszerre otthonosabb és ridegebb, sőt, így, tavasz elején még hidegebb is.

„Léznén ebröküt ah, anatrá men.”

A felütés mindenestre változatlan: az alkotók az ajtóban meghajlással fogadnak bennünket, majd hátrafelé lépegetve, régimódi autókürtökkel dudálva vezetnek be ennek a sajátos utazásnak az első terébe. Ez a hátrafelé lépegetés egyben az este egyik vezérmotívuma. Erre utal maga a cím is: hogy ahogy az Artus visszafelé olvasva – hindi nyelven – öltést, átvitt értelemben pedig tanítások összességét jelenti, a megszokotthoz képest más szemszögből is jelentést nyerhetnek a dolgok, és ami elsőre értelmetlennek látszik, az lehet, hogy egyáltalán nem az, csak a kulcsot kell megtalálni hozzá. A harmadik stációnál Debreczeni Márton visszafelé elmondott mondatait egy gép fordítja visszajukról a színükre, és teszi így érthetővé; az utolsó teremben pedig a hat különböző térben zajló eseményt visszapörgetve is megnézhetjük. Vagyis az oda-vissza játék a *SUTRA* egyik központi szervezőelve.

KütszéiStílus.hu

[Turbuly Lilla: A semmibe nyíló ajtó](#)

[Művek és Mi](#)

[Turbuly Lilla: Sorskerek](#)

[Óbudai Esernyős-programok](#)

[Turbuly Lilla: Mi](#)

Nemzeti
Táncszínház

„Álmomban árnyékot vetek / Reggelre minden mag kikel"

A *SUTYA*, ahogy azt alcímében („*kívülről befelé, a zajtól a csendig*") is jelzi, legfőképpen a kint és a bent, a zaj és a csend kettősségeire építkezik. Az első jelenetben valóban árnyékot vetnek – vagyis Kocsis Gábor gyurmácsikkal rajzolja körül a saját árnyékát, majd az így létrejövő keretet tejszerű, fehér anyaggal tölti fel egy locsolókannából. Az elhatárolás hézagmentes, nincs átfolyás a kint és a bent világa között. A zenei háttérrel mindehhez a mobiltelefonjainkból választott zenék kakofóniája jelenti.

Vagyis kihangsúlyozzák azt, ami a mindennapokban körülvesz bennünket, de amiből mindannyian csak a saját szólamunkat (a saját zenénket és a saját lejátsszónkat) halljuk. Fül-orr-gégészek mondják, hogy meredeken emelkedik a hallássérültek aránya folyamatosan fülhallgatóval élő világunkban. Kifelé süket emberek sétálnak az utcán, utaznak a metróban, úgy védve magukat a külvilágtól, hogy éppen annak egy, általuk kiválasztott részét emelik be a belső világukba. Kizárva ezzel nemcsak a másokkal való beszéd lehetőségét, de a külvilág zajait, zörejeit épp úgy, mint azt a bizonyos belső csöndet.

„hiába kongat / az emlékezet térharangja"

A második stáció éppen azokat a mindennapi zörejekeket szervezi zenévé, amelyeket egy személyesebb térben, mondjuk a nappali kanapéján ülve hallhatunk: a kulcs csörgését az ajtózárbán, a kukafedél csapódását, a víz surrogását egy vízcsapból. Ezek még mindig külső hangok, de ahogy tovább megyünk, és egy, a mennyezetről lelógó, szeszélyesen tekerdő rézdrótpítményt ütögethetünk a kezünkbe adott fapálcikákkal, abban már mi magunk is benne vagyunk, mi törjük meg a csendet. És ez most szó szerint csendtörés, mert ahogy ütögetjük a drótot, a hangok hatására úgy törik szét a falra kivetített CSEND szó. Amikor pedig mindenki felhagy az ütögetéssel, a CSEND helyreáll.

Nem írom le részletesen az összes stációt, az irányt talán már ennyi is jelzi. Hová is vezethetne ez a sajátos utazás, ha nem a saját, belső hangunk megtapasztalásáig –

„Táncoló nő az élet, aki istenien eldobná magától női mivoltát, ha egész a felhőkig követhetné testének szökelléseit.”
(Paul Valéry)

A képen Judith Jamison a Cry-ban, Alvin Ailey koreográfiájában. Fotó: Keleti Éva.

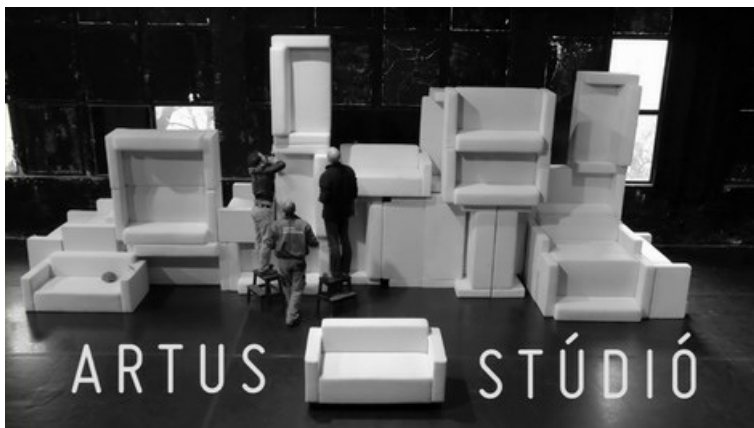
Like Page

Be the first of your friends to like thi

HÍRLEVÉL

Név

amihez mégis ketten kellene, no meg egy fémfogas, egy szál cérna és az a bizonyos fapálcika.

„Hallgatni, hagyni nőni bentől / a csöndet, nézni, hogy befonja / süket mosolyom szépen a lián. / Nem jutna át, csak néha, kúszva rajta / egy-két ravasz / szóindián.”

Ezek a nagyon egyszerű, hétköznapi eszközökön kívül Goda Gáborék sok más technikát és eszközt is bevetnek. Fényinstallációk, hangbejátszások, a szobrászatot és a hangszerművészetet egyesítő fa, amelyen zenélnék, az olvasható árnyékot vető *SUTRA*-szobor – média- és képzőművészet ötvöződik zenével és (az időnként még darabosan működő) technikával. Vagyis valóban egy műfajilag besorolhatatlan „tárlatvezetésben” lehet része a látogatóknak – ha tényleg részt akar venni benne.

Mert mindaz, amit a *SUTRA* alkotói nagyon átgondoltan és következetesen beletesznek ebbe a sajátos performanszba, egy lehetőséget ajánl fel annak, aki végigjárja velük ezt az utat. Bámészkodhat úgy is, hogy végig kívülálló marad, és dönthet úgy is, hogy a maga részéről sem spórolja meg az időt, energiát és figyelmet. Nem is biztos, hogy ott, abban az egy és negyed órában, hanem később gondolkodik el a külső és belső csendhez, a hangokhoz és a beszédhez való viszonyáról.

A *SUTRA* – sokszor szavak nélkül is – erről beszél, ahogy Tóth Krisztina költészetének is visszatérő eleme mindez. És nyilván ez a belső rokonság idézett fel bennem a performansz során újra meg újra verssorokat tőle, az Artus árnyékemberét látva éppen *Az árnyékember* című kötetből.

SUTRA – Artus szútrák

Alkotó-előadók: Debreczeni Márton, Goda Gábor, Kocsis Gábor, Mózes Zoltán, Nagy Ágoston. Alkotó munkatársak: Gold Bea, Téri Gáspár. Rendező: Goda Gábor.

Artus Stúdió, 2015. március 20.

A verscímek sorrendben: *Hányszor könyörögtem, Levágott hajam..., Budapesti árnyékok, Szóindián.*

Like 0

Share 0

E-mail

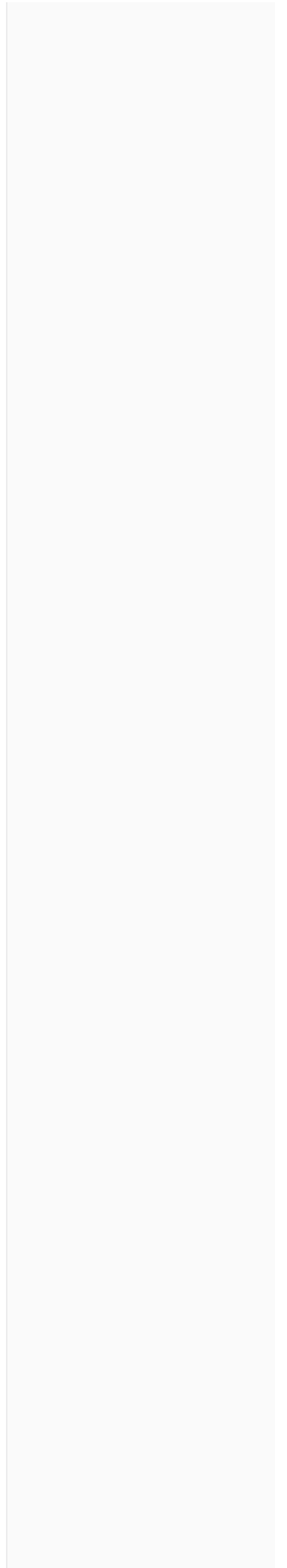
eqN^Hj9

FELIRATKOZÁS

0 Comments Sort by Oldest ▾

Add a comment...

 Facebook Comments Plugin

Impresszum

